

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Guillermo Del Toro and Chuck Hogan
“The Strain”

Copyright © 2009 by Guillermo Del Toro and Chuck Hogan
Copyright © 2009 za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Autor ilustracije i dizajna korice:
Dragan Bibin
Copyright © Čarobna knjiga 2009.

ISBN 978-86-7702-098-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2009.

**Giljermo del Toro
i Čak Hogan**

SOJ

Prva knjiga trilogije *Soj*

Prevod

Gordana Fiket-Đurković

**Čarobna
knjiga**

Lorenci, Marijani i Marisi...
i
svim čudovištima u mojoj dečjoj sobi:

Ne napuštajte me nikada

Legenda o Jusefu Sarduu

„Nekada davno“, pripovedala je baka Abrahama Setrakijana, „beše jedan div.“

Oči mlađanog Abrahama zasjaše, a istog trenutka mu čorba od kupusa u drvenoj činiji postade ukusnija, ili je barem malo manje osećao opori ukus belog luka. Bio je bledunjav dečak, pepeljastih očiju i bolešljivo žgoljav. Njegova baka, koja se nameračila da ga podgoji, sedela je preko puta njega za pređom zabavljajući ga dok je jeo supu.

Babbeh meiseh, „bakina priča“. Bajka. Legenda.

„Bio je to sin jednog poljskog plemića. Zvao se Jusef Sardu. Gospodar Sardu je bio viši od bilo kog drugog čoveka. Viši i od bilo kog krova u selu. Morao je duboko da se sagne da bi ušao kroz bilo koja vrata. Ali, njegova visina bila je veliki teret. Bila je to urođena bolest, a ne blagoslov. Mladić je patio. Mišići nisu mogli da mu podrže dugačke, teške kosti. Dešavalo se da se patio čak i dok hoda. Koristio je štap, visoki štap – viši od tebe – sa srebrnom drškom izgraviranom u obliku vučje glave, koja je bila porodični grb.“

„Da, Babeh¹?“ rekao je Abraham između zalogaja.

„Usud ga je naučio poniznosti, što retko koji plemić poseduje. Bio je pun saosećanja – prema siromašnima, radnima, bolesnima. Naročito su ga volela seoska deca, a iz njegovih ogromnih, dubokih džepova – veličine džaka za repu – prosipale su se drangulije i slatkiši. On sam i nije imao neko detinjstvo, dostigao je očevu visinu sa osam godina, a sa devet ga je nadrastao. Njegova slabost i divovski rast bili su skriveni izvor srama njegovog oca. Međutim, gospodar Sardu je stvarno bio jedan nežan div i seljani su ga istinski voleli. Za gospodara

---

1 Babeh – na jidišu „baba“, „baka“. (Prim. prev.)

Sardua se pričalo da s visine gleda na sve, a opet da ni na koga ne gleda s visoka.“

Klimnula mu je glavom, podsećajući ga da uzme još jedan zalogaj. Žvakao je kuvanu cveklju, poznatu pod nazivom „bebino srce“ zbog njene boje, oblika i vlakana nalik na kapilare. „Da, Babeš?“

„Isto tako je voleo prirodu i uopšte ga nije zanimala okrutnost lova – međutim, kao plemić i čovek od porekla, otac i stričevi su ga naterali da im se pridruži na šestonedeljnom putovanju u Rumuniju kada mu je bilo petnaest godina.“

„Ovde, babeš?“ upitao je Abraham. „Div, on je došao ovde?“

„U severnu zemlju, kadišel². U mračnu šumu. Sarduovi nisu došli da love divlje svinje, medvede ili jelene. Došli su da love vukove, simbol svoje porodice, grb kuće Sardu. Lovili su lovca. U porodici Sardu je važno znamenje da im jedenje vučjeg mesa prenosi hrabrost i snagu, a otac mladog gospodara je verovao da ono možda može da izleči slabašne mišiće njegovog sina.“

„Da, babeš?“

„Putovanje je bilo dugo i naporno, osujećeno lošim vremenskim prilikama, i Jusuf se grdno namučio. Nikada pre nije putovao izvan porodičnog sela, a podozrivi pogledi koje su mu upućivali meštani koje su usput sretali, posramljivali su ga. Kada su pristigli u mračnu šumu, sve oko njega kao da je oživelo. Čopori životinja vršljali su šumom noću, skoro kao prebezi izmešteni iz svojih skrovišta, jazbina, legala i brloga. Posvuda je bilo toliko životinja da lovci u svom logoru noću nisu mogli ni oka da sklope. Neki od njih su poželeti da odu odatle, ali opsednutost Sardua starijeg nadvladala je ostale. Mogli su da čuju vukove kako zavijaju u noći, a on je žarko želeo da ulovi jednog za svog sina, svog jedinca, čija je džinovska veličina bila kob loze Sardu. Želeo je da očisti lozu Sardua tog prokletstva, da oženi sina koji će mu podariti mnoge zdrave potomke.

„I tako je njegov otac, prateći vuka, bio prvi koji se izdvojio, tik pred sumrak druge večeri. Ostali su ga čekali čitave noći, a onda se raštrkali u potragu za njim odmah po svitanju. Jedan Jusefov rođak nije se vratio te večeri. I tako redom, baš tako je bilo.“

„Da, babeš?“

---

² Kadišel – *kaddishel*, na jidišu sin koji je doživotno obavezan i jedini odgovoran da izgovara molitvu za mrtve, kadiš, u ime svojih roditelja. (Prim. prev.)

„Sve dok jedini preostali nije bio Jusef, mladić div. Sledećeg dana je i sam krenuo da ih traži, a na mestu kuda je prethodno prošao, naknadno je naišao na tela svog oca, rođaka i stričeva, razbacana kraj ulaza u podzemnu pećinu. Lobanje su im bile smrskane nekakvom ogromnom silom, ali tela su im bila čitava, nepojedena – usmrtila ih je neka zver natprirodne snage, ali ne usled gladi ili straha. Šta je tome bio razlog, nije mogao da dokuči – mada jeste imao osećaj da ga neko posmatra, pomno guta pogledom, kakvo stvorenje koje vreba iz te mračne pećine.

„Gospodar Sardu je odneo sva tela daleko od pećine i pokopao ih duboko u zemlju. Naravno da ga je ovaj napor strašno iscrpeo, oduzimajući mu skoro svu snagu. Bio je iscrpljen, farmutšet³. I pored toga, onako sam, preplašen i premoren, te noći se vratio u pećinu da se suoči sa tim zlom koje se prikazuje nakon što padne mrak, da osveti svoje pretke ili da okonča u tom pokušaju. Ovo znamo jer je vodio dnevnik koji je otkriven u šumi mnogo godina kasnije. To je bilo poslednje što je napisao.“

Abrahamova prazna usta se oklembesiše. „Ali, šta se dogodilo, babeh?“

„Niko stvarno ne zna. Kada se šest nedelja proteglo na osam, pa na deset, a da od njih nije bilo ni glasa, kod kuće su svi počeli da strahuju da se čitavoj lovačkoj družini zametnuo svaki trag. Ljudi su se okupili da ih traže, ali ništa nisu našli. A onda, jedne noći jedanaeste nedelje, na imanje Sarduovih je pristigla kočija sa navučenim draperijama na prozorima. Bio je to mladi gospodar. Osamio se unutar zamka, u odaje gde su se nalazile prazne spavaće sobe, i retko ga je ko, ako ga je iko, uopšte ponovo video. U to vreme, kružile su priče o njemu, o onome što se dogodilo u rumunskoj šumi. Nekoliko njih koji su se kleli da su videli Sardua – ako je uopšte verovati takvim pričama – tvrdili su da je izlečen od telesnih nedostataka. Neki su čak i šaputali da se vratio posednut ogromnom snagom koja je odgovala njegovoj nadljudskoj veličini. I tako, toliko je golema bila Sarduova tuga za ocem, stričevima i rođacima da ga niko više nikada nije viđao tokom dana, a većinu slugu je otpustio. Bilo je nekakvih dešavanja unutar zamka noću – mogao se videti odsjaj goruće vatre na prozorima – ali kako je vreme prolazilo, imanje Sarduovih je sasvim oronulo.

3 Farmutšet – na jidišu „iscrpljen“, „istrošen“, „premoren“. (Prim. prev.)

„Ali, noću... neki su tvrdili da čuju džinovske korake po selu. Naročito su deca šapatom prepričavala da čuju nekakvo tap-tap-tap njegovog štapa, na koji se Sardu više nije oslanjao već mu je služio da ih priziva iz kreveta ne bi li im udelio slatkiše i drangulije. Nevernicima su pokazivala rupe u zemlji, neke tik ispod sobnih prozora, omanja udubljenja od štapa sa vučjom glavom.“

Oči njegove bake se zamračiše. Bacila je pogled na njegovu činiju i videla da je najveći deo supe bio pojeđen.

„Onda su, Abrahame, seoska deca počela da nestaju. Pričalo se da su i deca iz obližnjih sela isto tako iščezavala. Čak i iz mog sela. Da, Abrahame, tvoja baka je kao devojčica odrastala samo pola dana hoda od zamka Sarduovih. Sećam se dve sestre. Njihova tela su pronađena na čistini kraj šume, bile su bele kao sneg koji ih je okruživao, očiju otvorenih i zastakljenih mrazom. I ja sam jedne noći čula ne tako udaljen zvuk tap-tap-tap – takav moćan, ritmičan zvuk – i brzo se čebetom prekrila preko glave da ga odagnam, a posle toga danima nisam mogla oka da sklopim.“

Abraham je progutao kraj priče zajedno sa ostatkom supe.

„Naposletku su skoro svi napustili Sarduovo selo i ono je istinski postalo ukleto mesto. Cigani, koji su u svojim čergama prolazili kroz našu varoš ne bi li prodali svoju neobičnu robu, pripovedali su o neobjašnjivim događajima, o strašnim prikazama u okolini zamka. O divu koji se šunja po mesečinom obasjanoj okolini nalik na boga noći. Oni su bili ti koji su nas upozorili. „Jedite i jačajte – inače će vas Sardu ščepati.“ Eto, zašto je to važno, Abrahame. *Ess gezunterhait*. Jedi i budi jak. A sada polži taj tanjir do kraja. Inače – eto njega.“ Povratila se iz sfere mraka, sećanja. Oči su joj povratile sjaj. „Sardu će doći. Tap-tap-tap.“

I tako je pojeo i poslednju trunkicu kuvane cvekle. Činija je bila prazna, a priča gotova, ali su mu zato stomak i um bili puni, kao i srce. Kada bi lepo jeo to bi oraspoložilo njegovu babeu, a za njega je njeno lice predstavljalo najčistiji odraz ljubavi koji može postojati. U tim zajednički provedenim trenucima za klimavim porodičnim stolom njih dvoje su pričali, dve generacije, deleći hranu koja im je ispunjavala srce i dušu.

Deset godina kasnije, porodica Setrakijan će biti prognana iz svoje drvodeljske radnje, kao i iz sela, ali to neće biti Sarduovo delo.

Za to će biti zaslužni Nemci. Neki oficir je bio smešten u njihovom domu. Dirnut domaćinovima čovečnošću i gostoprimstvom i deleći i kidajući njihov hleb za istim klimavim stolom, jedne ih je noći upozorio da se ogluš o sutrašnju zapovest da se okupe na železničkoj stanici i da već te iste noći napuste svoje dom i selo.

To su i učinili, čitava familija – svih osmoro članova – odlazeći put prirode, noseći sa sobom onoliko koliko su bili sposobni da ponesu. Babe ih je usporavala. Još gore – znala je da su zbog nje sporije odmicali, znala je da svojim prisustvom ugrožava čitavu familiju, te je klela i sebe i svoje stare, zamorene noge. Ostatak familije je najzad krenuo ubrzano napred, svi sem Abrahama – sada je bio snažan mladić koji je obećavao, majstor duboreza u mlađanim godinama, poznavalac Talmuda, sa naročitim zanimanjem za zohar, tajne jevrejskog misticizma – koji je ostao sa njom. Kada su do njih doprle vesti da su ostali pohapšeni u obližnjoj varoši i da su ukrcani u voz za Poljsku, njegova babe ih, ophrvana osećanjem krivice, insistirala je da se, u ime Abrahamovog dobra, svojevolutno preda.

„Beži, Abrahame. Beži od nacista. Kao što bi od Sardua. Spasi se.“

Ali, on nije hteo ni da čuje. Nije hteo da se rastavi od nje.

Ujutro ju je pronašao na zemlji kraj kreveta u kojem su zajedno spavali – u kući saosećajnih seljaka – sa kojeg je pala. Usne su joj bile ugljenocrne i ljuštile su se, a grlo i vrat pocrneli. Umrla je od životinjskog otrova koji je progutala. Uz blagoslov porodice domaćina, Abraham Setrakijan ju je sahranio ispod procvetale srebrne breze. Strpljivo joj je izrezbario divno drveno sveto znamenje cvetovima, pticama i svim drugim bićima koja su je za života činila srećnom. Plakao je i plakao za njom, a potom – pobegao.

Bežao je od nacista, čujući tap-tap-tap zvuke sve vreme za sobom...

Ali, zlo je bilo blizu, preblizu...

POČETAK

Snimak iz pilotske kabine

Delovi snimka, NTSB zapis, Let 753, Berlin (međunarodni aerodrom Tegel – TXL) – Njujork (međunarodni aerodrom DŽFK), 24. 09. 10:

2049:31

(Razglas je uključen.)

Kap. Piter Dž. Moulds: „Narode, ovde vaš kapetan Moulds iz pilotske kabine. Trebalo bi da sletimo za nekoliko minuta, u tačno predviđeno vreme. Samo sam želeo da vam se nakratko obratim i obavestim vas da smo svakako zahvalni što ste odabrali da putujete upravo Ridžis erlajnsom i da, s tim u vezi, u ime kopilota Neša, moje ime, kao i u ime čitavog osoblja, izražavamo želju da u najskorije vreme ponovo letite sa nama...“

2049:44

(Razglas isključen.)

Kapetan Piter Dž. Moulds: „... kako bismo i mi imali šta da radimo.“ (Smeh u pilotskoj kabini.)

2050:01

Kontrola vazdušnog saobraćaja Njujorka (aerodrom DŽFK): „Ridžis sedam-pet-tri širokotrupni, prilazi sleva, upućuje se na jedan nula nula. Spreman za sletanje na pistu 13R.“

Kapetan Piter Dž. Moulds: „Ridžis sedam-pet-tri, teškaš, prilazi sleva, jedan nula nula, sleće na pistu 13R, primljeno.“

2050:15

(Razglas uključen.)

Kapetan Piter Dž. Moulds: „Posado, pripremite se za sletanje.“

2050:18

(Razglas isključen.)

Kopilot Ronald V. Neš IV: „Avion spreman za sletanje.“**Kapetan Piter Dž. Moulds:** „Uvek je lepo vratiti se kući...“**2050:41**

(Zvuk treska. Atmosferske smetnje. Buka visoke frekvencije.)

KRAJ PRENOSA.

SLETANJE

Kontrolni toranj na aerodromu DŽFK

Zvali su ga *meni*. Svetleći zeleni monohromatski monitor (DŽFK je čekao više od dve godine na nove monitore u boji), nalik na zdelu supe od graška sa dodatkom grupisanih slova prikačenih kodiranim tačkicama za radar. Svaka tačkica predstavljala je na stotine ljudskih života ili, u starom navigacionom žargonu koji se održao u aviosaobraćaju do današnjih dana, duša.

Na stotine duša.

Možda je to razlog što su svi kontrolori leta Džimija Mendesa zvali Biskup Džimi. Biskup je bio jedini kontrolor leta koji je čitavu svoju smenu od osam sati provodio pre stojeći nego sedeći, držeći u ruci olovku i šetajući gore-dole, navodeći putničke avione u Njujork iz zahuktale kabine u tornju sto metara iznad međunarodnog aerodroma Džon F. Kenedi, nalik na pastira koji bdi nad svojim stadom. Koristio je ružičastu gumicu na vrhu olovke da vizuelizuje avione pod svojom nadležnošću, u srazmerno odgovarajućim pozicijama, pre nego da se osloni samo na svoj dvodimenzionalni monitor radara.

Tu se na stotine duša svakog sekunda oglašavalo zvučnim signalom.

„Junajted šest-četiri-dva, okreni se udesno i uputi na jedan nula nula, podigni se na pet hiljada.“

Međutim, tako nisi mogao da razmišljaš kada si se nalazio za menijem. Nisi sebi smeo da dozvoliš da razmišljaš o svim tim dušama čije su sudbine zavisile od tvojih komandi – ljudska bića smeštena u leteće projekte koji krstare kilometrima iznad Zemlje. Ne smeš ni da razmišljaš o tome na taj, širokodimenzionalan način: svi avioni na tvom meniju, potom svi drugi kontrolori koji mrmljaju šifrovane poruke sa nataknutim slušalicama svuda oko tebe, a tu su i svi avioni

na njihovim menijima, kontrolni toranj u obližnjoj Lagvardiji... a zatim i svi ostali kontrolni tornjevi na svakom od aerodroma u svakom pojedinačnom gradu u Sjedinjenim američkim... a potom i širom sveta...

Kelvin Bas, upravnik oblasne kontrole letenja i direktni nadzornik Biskupa Džimija, pojavio mu se iza leđa. Rano se vratio sa pauze, zapravo, još uvek je žvakao hranu. „Dokle si stigao sa ridžisom sedam-pet-tri?“

„Sedam-pet-tri je stigao kući.“ Biskup Džimi je usmerio hitar, uspaljen pogled na svoj meni da to i potvrdi. „Kreće se ka terminalu.“ Proverio je spisak aviona predviđenih za terminale, tražeći sedam-pet-tri. „Zašto pitaš?“

„Zemaljski radar prikazuje da imamo avion zaustavljen na Fokstrotu.“

„Na prilaznoj stazi?“ Džimi je ponovo, radi provere, pogledao u svoj meni, a potom aktivirao vezu sa DL753. „Ridžis sedam-pet-tri, ovde kontrolni toranj na DŽFK-u, javite se, kraj.“

Sačekao je. Ništa, čak ni uključenje radio-veze.

„Ridžis sedam-pet-tri, ovde kontrolni toranj na DŽFK-u, da li me čujete, kraj.“

Pomoćni kontrolor se stvorio iza leđa Kelvina Basa. „Problemi u komunikaciji?“ pretpostavio je.

Kelvin Bas je odgovorio, „Pre bih rekao da je u pitanju veliki mehanički kvar. Neko je pomenuo da je avion u potpunom mraku.“

„U mraku?“ rekao je Biskup Džimi, zapanjen činjenicom da je pukim slučajem izbegnuta nesreća time što je složena mehanika aviona zakazala samo nekoliko minuta nakon sletanja. Pomislio je da bi na putu do kuće trebalo da odigra sutrašnji loto sa brojevima 7-5-3.

Kelvin je uključio svoje slušalice u Biskupov b-komunikacioni audio-utikač. „Ridžis sedam-pet-tri, ovde kontrolni toranj DŽFK-a, molim vas javite se. Ridžis sedam-pet-tri, ovde kontrolni toranj, kraj.“

Iščekivanje, osluškivanje.

Ništa.

Biskup Džimi je pogledao u aktuelne tačkice na ekranu svog menija – nije bilo nikakvih uznemirujućih naznaka, svi njegovi avioni

bili su u redu. „Ne bi bilo na odmet da upozorimo ostale da običu Fokstrot“, rekao je.

Kelvin je izvadio slušalice iz utikača i zakoračio unazad. Usmerio je pogled u daljinu, zurio je mimo Džimijeve konzole u pravcu prozora kabine kontrolnog tornja, prema prilaznoj stazi. U njegovom pogledu podjednako je bilo zbunjenosti, kao i zabrinutosti. „Neophodno je da raščistimo Fokstrot.“ Okrenuo se ka pomoćnom kontroloru. „Pošalji nekog da nas izvesti sa lica mesta.“

Biskup Džimi se uhvatio za stomak, poželevši da može da prodre unutra i nekako izbaci muku koja se zakuvavala. Njegovo zanimanje je, u suštini, bilo slično kao u babice. Navodio je pilote da svoje avione ispunjene dušama bezbedno prizemlje iz utrobe praznog prostora na čvrsto tlo. Ono što je sada osećao bili su damari straha, kao u lekara koji je pripomogao dolasku na svet svog prvog mrtvorodenog.

Aerodromska pista terminala 3

Lorenca Ruiz se uputila prema terminalu u vozilu za prtljag, u osnovi hidrauličnoj rampi na točkovima. Pošto se 753 nije pojavio iza čoška kao što je bilo očekivano, Lo se odvezla malo dalje tek da pogleda šta se dešava, s obzirom na to da je uskoro trebalo da ode na pauzu. Nosila je zaštitne slušalice, duks sa kapuljačom ispod fluorescentne jakne, naočare – prašina sa piste bila je prava kučka – dok su palice za signalizaciju stajale tik kraj nje na sedištu.

Šta je to, do đavola?

Skinula je naočare kao da je imala potrebu da jasnije vidi. Ridžis 777 se uistinu tamo nalazio, prava velika momčina, jedna od novijih u floti; stajao je na Fokstrotu sav u mraku. Potpuni mrak, čak su i navigaciona svetla na krilima bila pogašena. Nebo je te noći bilo prazno. Mesec potisnut, zvezde nevidljive – ništa. Sve što je zaista videla bila su krila i ravna, cevasta površina trupa aviona, koji su blago odsijavali pod svetlima aviona koji su sletali. Jedan od njih, LUFTHANSA 1567, zamalo da se sruši usled zakasnelog izbacivanja točkova.

„Isuse Hriste!!“

Prijavila je ono što je videla.

„Stižemo“, rekao je njen nadzornik. „Vranino gnezdo želi da odeš i izvidiš stvar.“

„Ja?“, upitala je Lo.

Namrštila se. Eto šta dobijate kada ste po prirodi radoznali. Krenula je, vozeći uz pomoćnu pistu sa putničkog terminala, a potom prelazeći preko priključnica koje su bile iscrtane na platformi aerodroma. Bila je pomalo uznemirena i vrlo predostrožna, jer se nikada ranije nije ovako daleko odvezla. Federalna vazduhoplovna uprava imala je stroga pravila u vezi sa tim dokle prevozna sredstva i vozila za prtljag smeju da idu, tako da je otvorila četvore oči zbog aviona koji su prizemljivali.

Zaokrenula je sa priključnice oivičene plavim markirnim svetlima. Činilo joj se da je avion u potpunosti zamro čitavom dužinom, od kljuna do repa. Nije bilo upaljenog svetlosnog signala, antikolizionog svetla, a nije bilo ni aktiviranih svetala u pilotskoj kabini. Obično bi se, kroz majušna vetrobranska stakla nalik na par očiju iskošenih nad karakterističnim nosom boinga, čak i sa zemlje deset metara ispod, mogli videti glava aviona i unutrašnjost kokpita. Tabla sa dugmićima i prekidačima, kao i instrumentalna svetla činili su da pilotska kabina svetli crveno. Ali, sada uopšte nije bilo nikakvog osvetljenja.

Lo je prošetala desetak metara unazad od vrha dugačkog levog krila. Kada dovoljno dugo radite na pisti, a Lo je to radila već osam godina, duže nego što su potrajala oba njena braka zajedno – ukačite neke stvari. Zakrilca na zadnjoj ivici aviona i krilca – spojler-ploče na stražnjoj strani krila – bile su uspravljene nalik na Polu Abdul, što je i uobičajeno; praksa je da ih piloti tako postave nakon što avion pri sletanju dodirne pistu. Turbo-džet motori bili su nečujni i mirni, mada je obično potrebno neko vreme da prestanu da prežvakavaju vazduh čak i nakon gašenja, usisavajući sitan šljunak i insekte nalik na veliki proždrljivi usisivač. Dakle, ova velika beba je lepo i glatko prizemljila, dofurala dovde i smestila se pre nego što su se – svetla pogasila.

Ono što je izazivalo dodatnu strepnju bilo je to što je avion dobio dozvolu za sletanje, tako da što god da je krenulo po zlu očigledno bi nastupilo u intervalu od dva, možda tri minuta. Šta može da krene po zlu takvom brzinom?

Lo se se još malo približila, dovozeći se iza krila. Ako se kojim slučajem ovi turbopropeleri iznenada aktiviraju, Lo nije imala nameru da bude usisana i raskomadana kao kakva kanadska guska. Dovezla se blizu prtljažnog dela aviona sa kojim je bila dobro upoznata, niže prema repu, i zaustavila ispod zadnjih izlaznih vrata. Aktivirala je kočnice i prihvatila se palice kojom je pridizala platformu do maksimalne visine od trideset stepeni nagiba. To nije bilo dovoljno visoko, ali to je bilo to. Izašla je iz vozila, posegnula za svojim signalnim palicama i uputila se platformom prema mrtvom avionu.

Mrtvom? Zašto je to pomislila? Ta stvar nikada nije ni bila živa...

Lorenca je, međutim, na trenutak zamislila sliku velikog, raspadajućeg leša, nasukanog kita. Tako je njoj izgledao ovaj avion – gnojna lešina, umiruća grdosija.

Vetar je prestao da duva dok se približavala vrhu, a jedno treba znati u vezi sa klimom na pistama DŽFK-a: vetar nikada ne prestaje da duva. Zapravo, nikada ikada. Na ovim betonskim pistama uvek šiba vetar zbog aviona koji neprestano sleću i uzleću i slatine i hladnog Atlantskog okeana tik sa druge strane planine. Odjednom je, međutim, posvuda zavladała neobična tišina. Bilo je tako tiho da je Lo skinula velike, sunderaste slušalice i pustila ih da joj vise s vrata, tek da se uveri u muk. Učinilo joj se da čuje nekakvo udaranje iz unutrašnjosti aviona, a onda je shvatila da su to samo bubnjajući otkucaji njenog srca. Uključila je baterijsku lampu i uperila je u desni bok aviona.

Prateći pogledom kružni snop svetlosti, videla je da je trup aviona i dalje bio vlažan i sjajan posle nedavnog spuštanja sa neba i mirisao je na prolećnu kišu. Uperila je svetlo na dugački niz prozora. Svi zastori bili su spuštjeni.

Baš čudno. Sada je već bila uplašena. Prilično prestravljena. Osećala se patuljasto u prisustvu ove dvesta pedeset miliona dolara vredne i trista osamdeset tri tone teške leteće grdosije i imala je kratkotrajan, mada intenzivan osećaj, kao da ju je oblio hladan talas strepnje od toga što se nalazi u prisustvu nekakve zmajolike zveri. Uspavani demon koji se samo pretvarao da spava, a zapravo je bio sposoban da u svakom trenutku otvori oči i svoje grozomorne čeljusti. Kao da ju je spopao naelektrisani predosećaj, obuzela jeza slična kakvom naličju orgazma, ukrućenje, skvrćenost.

Tada je primetila da je zastor na jednom od prozora sada bio pridignut. Nežne dlačice na vratu su joj se nakostrešile, te je spustila na njih ruku da ih primiri, kao kada milovanjem umirujete nervoznog kućnog ljubimca. Očigledno joj je promaklo da je zastor na jednom prozoru bio pridignut. Oduvek je bio podignut – jeste.

Možda...

Mrak se zakomešao unutar aviona. Lo je imala osećaj da je neko ili nešto iznutra posmatra.

Lo je na trenutak zacvilela kao dete, to je bilo jače od nje. Zamrznula se u mestu. Krv je damarala njenim telom, jurila, uzdižući se kao po kakvoj komandi, gušeći joj grlo...

Tada je, nedvosmisleno, spoznala činjenicu: nešto što se nalazilo tamo unutra proždraće je...

Vetar je nanovo počeo da duva, kao da nikada nije ni prestajao, a Lo više nije bila potrebna dodatna opomena. Sišla je sa platforme i uskočila u vozilo, krenula u rikverc ne sačekavši da se spusti platforma i ne obazirući se na zvučne signale koji su je na to opominjali. Krckavi zvuk bio je posledica gaženja jednog od plavih svetala na prilaznoj pisti dok je hitala što dalje od tog mesta, panično, malo preko trave, a malo po asfaltu, prema sve bližim svetlima pristizućih službenih vozila.

Kontrolni toranj na DŽFK-u

Kalvin Bas je stavio druge slušalice i izdavao naređenja predviđena pravilima Federalne vazdušne uprave u okolnostima do kojih može doći na prilaznim pistama. Svi dolasci i odlasci aviona bili su zaustavljeni u prečniku od osam kilometara oko aerodroma DŽFK. To je značilo da su reakcije na novonastalu situaciju odradene po hitnom postupku. Calvin je ukinuo pauze i naložio svakom kontroloru leta u smeni da pokuša da uspostavi vezu sa Letom 753 na svima dostupnoj frekvenciji. U kontrolnom tornju je situacija bila na granici da preraste u katastrofu, veću nego što je do sada Biskup Džimi imao prilike da vidi.

Zvaničnici aerodromske uprave – tipovi u odelima koji mrmrljaju u mobilne telefone interne „nekstel“ veze – okupili su se iza njega. To nikada nije bio dobar znak. Zanimljivo je kako se ljudi uvek nekako prirodno okupe kada se suoče sa neočekivanim.

Biskup Džimi je ponovo pokušao da uspostavi radio-kontakt, ali bezuspešno.

Jedan od tipova u odelu ga je upitao: „Da li ste primili signal za otmicu aviona?“

„Ne“, odgovorio mu je Biskup Džimi. „Ništa.“

„Ni za alarm u slučaju požara?“

„Naravno da ne.“

„Nije se oglasio ni alarm na vratima kokpita?“, upitao je drugi.

Biskup Džimi je uvideo da su se već ušaltovali u fazu istrage poznatu kao „postavljanje nesuvislih pitanja“. Prikupio je strpljenje i razumno rasuđivanje koji su ga i činili uspešnim kontrolorom leta. „Avion se bez problema prizemljio i glatko zaustavio. Sedam-pet-tri je potvrdio obaveštenje na koji terminal treba da se dorula i zatvorio ga. Lično sam ga isključio sa radara i predao na staranje Aerodromskoj službi za vođenje vazduhoplova.“

Kalvin je izjavio, sa rukom preko mikrofona slušalice: „Možda je pilot morao da ga isključi?“

„Možda“, odgovorio je Biskup Džimi. „Ili su mu možda sve komande otkazale.“

Jedan u odelu reče: „Pa, zašto onda nisu otvorili vrata?“

Um Biskupa Džimija se već uveliko bavio ovim pitanjem. Putnici su, po pravilu, krajnje nestrpljivi i ne sede ni minut duže nego što je to neophodno. Pre samo nedelju dana, u džet bluu koji je pristigao sa Floride zamalo što nije došlo do pobune i to zbog tričavog bajatog peciva. A sada smo imali situaciju da se ljudi ne pomeraju, koliko? – možda već petnaest minuta. I to u potpunom mraku.

Biskup Džimi reče: „Mora da unutra već počinje da biva prilično toplo. Ako su električne instalacije isključene, unutra nema protoka vazduha. Nema ventilacije.“

„Pa, kog đavola, onda čekaju?“, upitao je jedan u odelu.

Biskup Džimi je osetio nadiruču nervozu svih u okruženju. Pojavljivanje one rupe u utrobi kada shvatite da nešto samo što se nije dogodilo, nešto skroz-naskroz kobno.

„A, šta ako ne mogu da se pomere?“, promrmljao je i pre nego što je sebe uspeo da zaustavi.

„Situacija sa taocima? Da li ste na to mislili?“, upitao je onaj u odelu.

Biskup je tiho klimnuo glavom – ali nije to imao na umu. Koji god da je razlog bio u pitanju, sve o čemu je mogao da razmišlja bile su – duše.

Prilazna pista Fokstrot

Aerodromska protivpožarna ekipa pokrenula je standardnu akciju spasavanja. Među šest vozila nalazili su se bacač pene, cisterna i kamion sa pokretnim merdevinama. Zaustavili su se kraj zaglavljenog vozila za prtljag ispred plavih navigacionih svetala na ivici Fokstrota. Kapetan Šon Navaro je u šlemu i protivpožarnom odelu skočio sa stražnje stepenice kamiona sa merdevinama i stao ispred mrtvog aviona. Rotirajuća svetla sa spasilačkih vozila odbijala su se o trup aviona bojeći ga crvenom pulsirajućom bojom. Avion je ličio na praznu maketu namenjenu potrebama noćnih vežbi spasavanja.

Kapetan Navaro je otkoračao do prednjeg dela kamiona i popeo se kraj vozača, Benija Čafera. „Pozovi službu za održavanje da nam dostavi velike reflektore. A onda se parkiraj iza krila.“

Beni reče: „Dobili smo naređenje da se držimo po strani.“

Kapetan Navaro mu odgovori: „Taj avion je pun ljudi. Ne plaćaju nas da izigravamo dokone vatrogasce. Plaćeni smo da spasavamo živote.“

Beni je slegnuo ramenima i uradio ono što mu je kapetan i naložio da učini. Kapetan Navaro se izvukao iz vozačke kabine i popeo na krov, a Beni je podigao merdevine dovoljno visoko da ga izdigne do avionskog krila. Kapetan Navaro je uključio baterijsku lampu i zakoračio preko ivice dva pridignuta krilca. Čizma mu je dotakla površinu tačno na mestu gde je crnim, masnim slovima pisalo NE STAJTE OVDE.

Koračao je duž sve šireg krila, šest metara iznad betona. Prišao je izlaznim vratima na krilu, jedinim vratima na avionu sa spoljašnjim mehanizmom za otvaranje u slučaju nužde. Na vratima se nalazio mali prozor, te je pokušao da proviri unutra, da vidi nešto kroz kapljice pare unutar dvostrukog stakla. Unutra nije video ništa, osim još veće količine mraka. Mora da je unutra bilo zagušljivo kao u kakvim čeličnim plućima⁴.

---

⁴ Čelična pluća – aparat za veštačko disanje. (Prim. prev.)

Zašto nisu dozivali u pomoć? Zašto se iznutra nisu čuli nikakvi zvuci ili pokreti? Ako je i dalje bilo pritiska, u avionu je zasigurno bilo malo vazduha. Putnici su iz časa u čas imali sve manje kiseonika.

Rukama u vatrogasnim rukavicama gurnuo je dva identična crvena preklopa i izvukao polugu iz ležišta. Okrenuo ju je u smeru iscrtanih strelica, skoro sto osamdeset stepeni, a potom je povukao ka sebi. Vrata je trebalo automatski da iskoče ka spolja, ali to se nije dogodilo. Ponovo je povukao, ali je odmah shvatio da je sav njegov trud uzaludan – stvar nije popuštala ni za pedalj. Nije bilo šanse da su vrata na bilo koji način mogla da budu zaglavljena s unutrašnje strane. Mora da se poluga za otvaranje vrata zaglavila. Ili ju je nešto držalo s unutrašnje strane.

Vratio se niz krilo do vrha merdevina. Ugledao je narandžasto rotirajuće svetlo aerodromskog vozila na putu od međunarodnog terminala. Kada se dovoljno približilo, video je da se u njemu nalaze agenti Uprave za bezbednost saobraćaja obučeni u plave jakne.

„Počelo je“, promumlao je kapetan Navaro, počevši da se spušta niz merdevine.

Bilo ih je petoro, svaki od njih se pojedinačno predstavio, ali kapetan Navaro se nije ni potrudio da zapamti njihova imena. Došao do aviona sa vatrogasnim kolima i opremom za gašenje požara. Oni su pristigli sa laptopovima i mobilnim telefonima. Neko vreme je samo stajao i slušao ih dok su govorili u svoje sprave i nadglasavali se:

„Treba detaljno da razmislimo pre nego što pozovemo Službu unutrašnje bezbednosti. Niko ne želi da pravi mnogo buke ni oko čega.“

„Pa, ne znamo ni šta se ovde, zapravo, događa. Ako ih pozovemo i dovučemo borbene avione iz vazduhoplovne baze Otis, stvorićemo paniku na čitavoj istočnoj obali.“

„Ako jeste reč o bombi, onda su čekali poslednji mogući trenutak.“

„Možda im i jeste bio cilj da bomba eksplodira na američkom tlu.“

„Možda se samo prave da su mrtvi. Ne oglašavaju se. Motre na nas iz prikrajka. Čekaju da se pojave mediji.“

Jedan od momaka je čitao nešto sa monitora svog mobilnog telefona. „Javlja da je ovaj avion poleteo sa aerodroma Tegel u Berlinu.“

Jedan drugi tip je počeo da govori u telefon. „Želim da uspostavim kontakt sa nekim na tlu Nemačke, i to nekim ko šprehenzi engleski. Treba da saznamo da li su oni uočili nekakve sumnjive aktivnosti na svom tlu, možda neku nepravilnost. Isto tako, potrebni su nam i podaci o njihovim procedurama pregleda prtljaga.“

Drugi je naredio: „Proverite plan leta i spisak putnika. Da, svako ime – proverite ih ponovo. Ovog puta pokušajte i sa varijacijama, ukoliko se neko ime piše drugačije.“

„U redu“, odgovorio je drugi, čitajući iz sprave u rukama. „Kompletna provera. Registracija aviona je N323RG. Boing 777-200LR. Najnovija tranzitna provera bila je pre četiri dana, na Hartsfildu u Atlanti. Zamenjen je istrošeni klizni vod menjača smera pritiska na motoru, kao i izlzano postolje izolatora na desnoj strani. Odložena popravka udubljenja na levoj strani krme unutrašnjeg preklopa agregata zbog rasporeda letenja. Sve u svemu – avion je u prilično dobrom stanju.“

„Trostruke sedmice su deo nove narudžbine, zar ne? Na tržištu tek godinu ili dve?“

„Tri, oh, jedna. Maksimalni kapacitet. Na ovom letu je dvesta deset ljudi. Sto devedeset devet putnika, dva pilota, devet članova posade.“

„Ima li ikog bez karte?“ Mislio je na decu.

„Ne prikazuje mi se.“

„Klasična taktika“, odgovorio je jedan čija su uska specijalnost bili teroristički napadi. „Stvoriti pometnju, privući pažnju, okupiti publiku – a onda svom silinom detonirati bombu.“

„Ako je tako, onda smo mi već mrtvi.“

Pogledali su jedan u drugog s nelagodom.

„Trebalo da povučemo ova spasilačka vozila. Ko je bila ona budala koja se popela na krilo aviona?“

Kapetan Navaro se nagnuo napred, iznenađujući ih odgovorom. „To sam bio ja.“

„Ah. Dobro.“ Čovek je kašljucnuo u pesnicu. „To je dozvoljeno samo osoblju za održavanje aviona, kapetane. Regulative Federalne aerodromske uprave.“

„Poznato mi je.“

„Pa? Šta ste videli? Bilo šta?“

Navaro je odgovorio, „Ništa. Niti sam išta video, niti čuo. Svi zastori na prozorima su spuštteni.“

„Spušteni, kažete? Sve?“

„Svi do jednog.“

„Jeste li pokušali da otvorite vrata na krilu?“

„Naravno da jesam.“

„I?“

„Bila su zaglavljena.“

„Zaglavljena? To nije moguće.“

„Zaglavljena su“, rekao je kapetan Navaro, ispoljavajući više strpljenja sa ovom petoricom nego što je to činio sa svojom sopstvenom decom.

Stariji čovek se sklonio u stranu da obavi telefonski razgovor. Kapetan Navaro je pogledao u ostale. „Dakle, šta nam je činiti?“

„To i mi hoćemo da znamo.“

„Hoćete da znate? Koliko ima putnika u ovom avionu? Koliko je poziva za hitnu pomoć upućeno iz aviona?“

Jedan od njih je zamahnuo glavom. „Do sada nije bilo nijednog poziva za pomoć iz ovog aviona.“

„Do sada?“ upitao je kapetan Navaro.

Tip koji je stajao kraj njega je izgovorio: „Oh-za-sto-devedeset-i-devet-putnika. To ne miriše na dobro.“

„Uopšte ne miriše na dobro.“

Kapetan Navaro ih je pogledao u neverici. „Moramo nešto da preduzmemo, i to odmah. Nije mi potrebna dozvola da uzmem u ruke vatrogasnu sekiru i počnem da razbijam prozore ako su ljudi unutra mrtvi ili upravo umiru. U tom avionu više nema vazduha.“

Stariji čovek se vratio nakon što je obavio telefonski razgovor. „Dovoze rezač. Iseći ćemo avion.“

Mračna luka, Virdžinija

Zaliv Čizipik, mračan i uskomešan u ovo kasno doba.

Unutar zastakljenog dvorišta glavne kuće, na živopisnoj litici koja se nadvija na zalivom, nalazio se čovek zavaljen u specijalno napravljenoj medicinskoj stolici. Svetla su bila prigušena, kako zbog

njegove udobnosti, tako i zarad umerenosti. Industrijski napravljeni termostati, samo u ovoj sobi ih je bilo ukupno tri, održavali su temperaturu od 17° Celzijusa. Tiho je svirao Stravinski – „Posvećenje proleća“. Muzika je dopirala iz diskretnih zvučnika kako bi nadglasala nepopustljiv, šišteći zvuk pumpi na aparatu za dijalizu.

Skoro neprimetan dah izlazio je iz njegovih usta. Neko sa strane bi možda pomislio da ovaj čovek umire. Mogao bi da pomisli da prisustvuje poslednjim danima ili nedeljama onoga što je predstavljalo, sudeći po prostranom imanju od sedam hektara, jedan veoma uspešan život. Možda bi taj neko ironično prokomentarisao da jedan očigledno veoma imućan i moćan čovek okončava svoje dane istovetno kao i kakav siromah.

Samo što Eldrič Palmer nije umirao. Imao je sedamdeset i šest godina i nije imao nameru da digne ruke od bilo čega. Apsolutno ni od čega.

Uvaženi investitor, biznismen, bogoslov i visokopoštovano lice od poverenja, podvrgavao se ovoj proceduri tri do četiri sata svake večeri u proteklih sedam godina života. Njegovo zdravlje bilo je krhko ali žilavo, dok su nad njim neprestano bdeli lekari, a pomoć mu pružala medicinska oprema kupljena za lične potrebe u kućnim uslovima.

Imućni ljudi sebi mogu da priušte odličnu medicinsku negu, a isto tako i da dozvole da budu ekscentrični. Eldrič Palmer se trudio da svoje posebnosti drži podalje od javnosti, čak i od svojih najbližih. Čovek se nikada nije ženio. Nikada sebi nije obezbedio naslednika. Glavna tema spekulacija u vezi sa Palmerom odnosila se na to šta će biti sa svim tim ogromnim bogatstvom nakon njegove smrti. On nije imao zamenika u svojoj osnovnoj investitorskoj delatnosti u Grupaciji Stounhart. Nije imao nikakve javne veze sa bilo kojom zadužbinom ili dobrotvornom ustanovom, za razliku od dvojice ljudi koji su se utrkivali sa njim za prvo mesto na Forbsovoj godišnjoj listi najbogatijih Amerikanaca, osnivača Majkrosofta, Bila Gejtsa, i investitora Berkšir Hataveja, Vorena Bafeta. (Da su kojim slučajem zvaničnici Forbsa uzeli u obzir određene zalihe zlata u Južnoj Americi i drugu imovinu korporacija iz senke u Africi, Palmer bi zasigurno zaslužio prvo mesto na toj listi.) Palmer nikada nije oblikovao ništa ni nalik kakvom testamentu, propust nezamisliv za nekoga ko poseduje makar jednu hiljaditinu njegovog bogatstva i blaga.

Ali, Eldrič Palmer jednostavno nije imao nameru da umre...

Hemodijaliza je postupak kojim se krv izvlači iz tela putem sistema cevi, ultrafiltrira kroz aparat za dijalizu, ili veštački bubreg, a onda vraća nazad u telo pročišćena od bilo kakvih otpadaka i nečistoća. Igle kojima se odašiljala i primala krv bile su ubodene u sintetičku braunilu koja se veći deo vremena neprestano nalazila zabodena u unutrašnju stranu njegovog lakta. Aparat koji se koristio za ovu proceduru bio je izuzetan model fresenijus, koji je neprekidno nadzirao najkritičnije Palmerove parametre i upozoravao gospodina Ficvilijama, nikada udaljenog dalje od dve sobe, o bilo kakvim nepravilnostima u odnosu na normalne parametre.

Verni investitori su već bili priviknuti na Palmerov stalno iznuren izgled. U osnovi, on je postao njegov brend, ironičan simbol njegove finansijske snage, pokazatelj da jedan tako krhak čovek pepeljaste puti može posedovati takvu moć i uticaj, kako u međunarodnim finansijskim tokovima, tako i kada je bilo reči o politici. Njegova legija vernih investitora bila je sačinjena od dobrih trideset hiljada pojedinaca iz finansijske elite. Na dnu skale koju su činili pripadnici ovog kruga nalazili su se pojedinci teški najmanje dva miliona dolara, dok su mnogi koji su decenijama radili sa Palmerom posedovali poprilične devetocifrene svote. Kupovna moć Grupacije Stounhart pružala mu je ogromnu ekonomsku moć, koju je povremeno koristio i na beskrupulozan način.

Otvoriše se vrata na zapadnoj strani koja su vodila u širok hodnik, te gospodin Ficdžerald, koji je važio za glavnog čoveka u Palmerovom ličnom obezbeđenju, ušeta sa prenosivim, bezbednim telefonom na srebrnom poslužavniku. Gospodin Ficvilijam je bivši pripadnik američke mornarice, sa četrdeset i dve utvrđene likvidacije u borbi, i važio je za čoveka visprenog uma, čije je kasnije medicinsko školovanje finansirao sam Palmer. „Podsekretar unutrašnje bezbednosti, gospodine“, izgovorio je dok mu je iz usta izbijao oblačak pare.

Palmer obično ne bi dozvoljavao da ga iko ometa tokom večernjih pročišćavanja organizma – više je voleo da to vreme provodi razmišljajući. Međutim, ovo je bio poziv koji je očekivao. Uzeo je telefon od gospodina Ficdžeralda i sačekao da se ovaj pokorno povuče.

Palmer se javio i dobio informacije o uspavanom avionu. Saznao je da je bilo velike neizvesnosti u vezi sa tim kako da se odnose prema

upravi aerodroma DŽFK. Pozivalac je govorio sa dozom nervoze u glasu, ali i sa samopouzdanjem usled formalnosti razgovora, nalik na ponosno dete koje saopštava svoje dobro delo. „Ovo je jedan krajnje neobičan događaj, i smatrao sam da biste odmah želeli da o njemu budete obavešteni, gospodine.“

„Da“, odgovorio je Palmer čoveku. „Zahvalan sam vam na takvoj ljubaznosti.“

„Že-želim vam lepu noć, gospodine.“

Palmer je prekinuo vezu i spustio telefon u svoje sićušno krilo. Lepa noć, i te kako. Osetio je treptaje iščekivanja. Ovo i jeste očekivao. A sada, kada je avion sleteo, znao je da je sve počelo – i to na kakav spektakularan način.

Uzbuđen, uključio je televizor sa velikim ekranom na bočnom zidu i upotrebio daljinski upravljač na rukohvatu fotelje da pusti zvuk. Još nikakvih vesti o avionu. Ali, uskoro...

Pritisnuo je dugme na interfonu. Oglasio se gospodin Ficdžerald. „Da, gospodine?“

„Neka pripreme helikopter, gospodine Ficdžeralde. Imam neka posla na Menhetnu.“

Eldrič Palmer je prekinuo vezu, a potom pogledao kroz zid sazdan od prozora, u pravcu velikog zaliva Čizapik, mutnog i crnog, nešto južnije od mesta na kojem se neumoljiva reka Potomak ulivala u njegove mračne dubine.

Prilazna pista Fokstrot

Ekipa za održavanje je dovozila rezervoare sa kiseonikom ispod trupa aviona. Rezanju aviona pribegavalo se samo u slučajevima velike hitnosti – to je bila krajnja mera. Svi putnički avioni bili su konstruisani sa područjima naznačenim „za sečenje“. Polje sečenja kod ovog tipa aviona nalazilo se u zadnjem delu trupa, ispod repa, između dvostrukih vrata prtljažnika na desnoj strani. Inicijali LR kod boinga 777-200LR imaju značenje „velikodometni“, a kao model C-market, sa vrhunskim dometom do devet hiljada nautičkih milja i kapacitetom za gorivo do dvesta hiljada litara, avion je pored uobičajenih rezervoara za gorivo unutar krila, dodatno posedovao tri

pomoćna rezervoara u zadnjem prtljažniku – otud i potreba da se konstruiše bezbedna zona „za sečenje“.

Ekipa za održavanje je koristila aparat za sečenje arker, egzotermni gorionik koji je bio veoma pogodan za rad u ovakvim uslovima, ne samo zato što je lako prenosiv već i stoga što je radio na bazi kiseonika, bez potrebe za sekundarnim opasnim gasovima, kao što je acetilen. Sečenje debelog trupa ne bi trebalo da potraje duže od jednog sata.

Niko ko se u ovom trenutku nalazio na pisti nije očekivao srećan ishod. Nije bilo nikakvih poziva u pomoć putnika koji su se nalazili u avionu. Nije bilo svetala, zvukova niti bilo kakvog signala iz unutrašnjosti ridžisa 753. Situacija je bila krajnje zbunjujuća.

Vozilo jedinice aerodromske službe za hitne slučajeve pristiglo je na terminal i postavilo se odmah iza moćnih, velikih reflektora sa snopovima uperenim u avion. Tim specijalaca bio je obučen za evakuacije, spasavanja talaca i antiterorističke napade na mostove, tunele, autobuske stanice, aerodrome, ključne železničke petlje i luke Njujorka i Nju Džerzija. Specijalci su bili obučeni u lagane jednodelne uniforme i nosili su automatske puške hekler-koh. Nekoliko nemačkih ovčara njuškalo je oko glavne mašinerije za sletanje – dve grupe sačinjene od šest ogromnih točkova – kaskajući naokolo pridignutih njuški, kao da su i ovde mogli da nanjuše probleme.

Kapetan Navaro se na trenutak zapitao da li nekog uopšte ima u avionu. Zar u nekoj epizodi Zone sumraka nije bilo reči o vazduhoplovu koji je sleteo sasvim prazan?

Služba za održavanje pali baterijske lampe i tek što ih je uperila na donju stranu trupa, jedan od pasa počeo da zavija. Pas je zapravo lajao i neprestano se vrteo oko povoca u uskim krugovima.

Kapetan Navaro je ugledao radnika na merdevinama iz svoje službe, Benija Čafera, kako pokazuje na središnji deo aviona. Uska, crna senka mu je iskrsla pred očima. Vertikalna kosa crta najmračnijeg crnog paralala je savršeno glatku površinu trupa.

Bila su to izlazna vrata iznad krila. I to upravo ona koja kapetan Navaro nije uspeo da otvori.

Sada su bila otvorena.

Ništa mu nije bilo jasno, ali Navaro je svejedno ćutao, zaprepašćen onim što je video. Možda je u pitanju bio kvar na rezi,

neka nepravilnost na kvaci... možda nije dovoljno jako povukao... ili je možda – tek možda – neko najzad otvorio vrata...
... neko iznutra.

DŽFK, kontrolni toranj

Zvaničnici aerodroma su preslušavali audio-snimak Biskupa Džimija. Stajao je, kao i uvek, i čekao da razmotri situaciju sa ljudima u odelima, kada su njihovi telefoni počeli mahnito da zvone.

„Otvoreno je“, prijavio je neko. „Neko je otvorio izlaz 3L.“

Svi su sada ustali pokušavajući da to vide. Biskup Džimi je iz kabine tornja pogledao ka osvetljenom avionu. Odavde se nisu mogla videti otvorena vrata.

Kalvin Bas je rekao: „Iznutra? Ko je izašao?“

Čovek je zavrteo glavom, još uvek na vezi. „Niko. Do sada.“

Biskup Džimi je zgrabio omanji dvogled za posmatranje ptica sa police i lično bacio pogled na ridžis 753.

Eno ga tamo. Tračak crnila na krilu. Kakva senka nalik na pukotinu na trupu aviona.

Džimijeva usta se osušiše pri samom pogledu. Ta vrata se pri otključavanju blago izvlače ka spolja, a onda se okreću i širom otvaraju ka trupu. Dakle, tehnički gledano, reza je bila samo otkaćena. Vrata su bila samo odškrinuta.

Spustio je maleni dvogled nazad na policu i povukao se unazad. Iz nekog razloga, razum mu je govorio da je ovo bio savršen trenutak za beg.

Prilazna pista Fokstrot

Gasni i radijacijski senzori pridignuti do odškrinutih vrata nisu ništa otkrili. Jednom od pripadnika specijalnih službi koji je ležao na krilu aviona pošlo je za rukom da dugačkom kukastom šipkom otvori vrata još desetak centimetara, dok su ga druga dva pripadnika ove službe pokrivala odozdo sa betona. Umetnut je parabolični mikrofon, koji je prenosio svakakav cvrkut, pištanje i zvonjavu mobilnih telefona putnika na koje se niko nije odazivao. Jezivi i žalobni zvuci, nalik na bespomoćne pojedinačne pozive u pomoć.

Zatim su nakačili ogledalo na kraj šipke, poveću verziju stomatološke alatke koja se koristila za pregled zadnjih zuba. Sve što su mogli da vide bila su prazna pomoćna mesta na prostoru koji je delio putničke klase.

Pozivi preko električnog megafona nimalo im nisu pomogli. Nije bilo nikakve reakcije iz aviona: nije bilo svetlosti, pokreta, ničega.

Specijalci u laganim uniformama povukoše se od svetala prilazne staze da bi se nakratko dogovorili šta da čine. Prostudirali su šematski prikaz preseka putničke kabine u koju su se pripremali da uđu, a na kojem se videlo da su putnici smešteni u redove od po deset: po troje sa strane i četvoro na sredini. Unutrašnjost vazduhoplova bila je tesna tako da su zamenili svoje mašinke h-k glockovima 17, kojima se lakše manevrisalo u uslovima borbe izbliza za koju su se pripremali.

Prikačili su gas maske sa radio-vezom, lako spuštajuće naočare za gledanje u mraku, suzavac u spreju, lisice, kao i dodatnu municiju. Malene kamere sa infracrvenim sočivima bile su prikacene na vrh njihovih specijalnih šlemova.

Popeli su se uz vatrogasne merdevine na krilo i polako počeli da se primiču vratima. Primakli su se priljubljeni uz trup s obe strane vrata, a zatim se jedan od njih presavio i čizmom gurnuo i širom otvorio vrata. Otpuzao je unutra priljubljen uz pod pravo prema obližnjem pregradnom delu. Njegov kolega je krenuo unutra odmah za njim.

Električni megafon se oglasio umesto njih:

„Putnici ridžisa 753. Mi smo iz aerodromske uprave Njujorka i Nju Džerzija. Ulazimo u vazduhoplov. Radi vaše bezbednosti molimo vas da ostanete u svojim sedištima i prekrstite ruke navrh glave.“

Vođa jedinice bio je u pripravnosti, leđima okrenut pregradnom zidu, i osluškivao je. Maska mu je izvitoperivala zvuke koji su se oglašavali kao da dopiru iz kakve kace. Svejedno, nije primetio bilo kakve pokrete u avionu. Spustio je masku i čitava unutrašnjost vazduhoplova preobrazila se u zelenu boju supe od graška. Klimnuo je glavom svom partneru, stavio u pripravnost svoj glock i nakon brojanja do tri uskočio u putničku kabinu.